

РЕШЕНИЕ

№ 25206

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 25.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9575** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от С. П. Д., гражданин на Р.България, с ЕГН [ЕГН], лично и като законен представител на малолетното му дете И. С. Д., [дата на раждане] , чрез адв. Я. К. против Заповед № ЗСПД/Д-РВ/19797/02.09.2024г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – П., с която е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик записан в осми клас. С процесната заповед на основание чл. 10, ал. 4 от Закона за семейни помощи за деца и чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗСПД, вр. с чл. 10б, ал. 5 и ал. 6 от ЗСПД е отказано отпускане на еднократна месечна помощ за едно дете - еднократна помощ за ученици, записани в осми клас.

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт и се иска неговата отмяна от съда.

В съдебно заседание жалбоподателката, се преставлява от адв. Я. К. поддържат жалбата, претендират разноси по делото.

Ответникът - Директор на Дирекция "Социално подпомагане" - П., не изпраща представител. Депозирал е предварително писмено становище, в което се прави искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на заповедта като правилна и законосъобразна.

Административен съд София-град, III отделение, 79 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От С. П. Д., в качеството на законен представител на И. С. Д., е подадено Заявление №

ЗСПД/Д-РВ/ 19797/27.08.2024г., с което на основание чл. 10б от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас. Към заявлението е приложена служебна бележка от ПГАСГ „Арх. К. П.“ -П., от която е видно, че И. С. Д. е записана като ученик в осми клас за учебната 2024/2025г.

По делото е представена регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила на Представени са и карта на бежанец на М. Д./майка на детето/. Издадена е Заповед № № ЗСПД/Д-РВ/19797/02.09.2024г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – П., с която е отказано отпускане на еднократна помощ за ученик в осми клас на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от ППЗСПД, във вр. с чл. 10б, ал.5 и ал.6 от ЗСПД. Въз основа на заявлението е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл. 10, ал. 4 от ЗСПД и чл. 4, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗСПД, във връзка с чл. 10б, ал. 5 и, ал. 6 от ЗСПД, на Д. е отказана исканата помощ. Мотивите за постановяване на оспорената заповед се свеждат до следното:

Родителите и детето са със гражданство Република У.. На осн. чл. 3, т. 3 от ЗСПД – семейства, в които единият от родителите е български гражданин-за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната. Детето И. С. Д. не е с българско гражданство.

В хода на съдебното производство са представени допълнително писмени доказателства, а именно: удостоверение за придобиване на българско гражданство на С. П. Д., копие на паспорт издаден от У. на И. С. Д., молба за придобиване на българско гражданство от И. С. Д., копие от лична карта на С. П. Д..

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният индивидуален административен акт е постановен от компетентен административен орган (чл. 10, ал. 4 от ЗСПД) в изискуемата от закона писмена форма. При издаването не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спорът между страните е правен и се свежда до въпроса налице ли са основания за отпускане на еднократна помощ по чл. 10б, ал. 1 от ЗСПД за детето И. С. Д. записан в осми клас през учебната 2024г. - 2025г.

Според чл. 47, ал. 1 от Конституцията на Република България, отглеждането на децата до пълнолетието им се подпомага от държавата. С разпоредбата на чл. 51, ал. 1 е прогласено правото на гражданите на социално подпомагане.

Съгласно чл. 26, ал. 2 от КРБ чужденците, които пребивават в Република България имат всички права по тази Конституция с изключение на правата, за които КРБ и законите изискват българско гражданство.

От своя страна Законът за убежището и бежанците (ЗУБ) определя условията и реда за предоставяне на закрила на чужденци на територията на Република България, както и техните права и задължения, като в чл. 39, ал. 1, т. 4 изрично е предвидено, че чужденците с предоставена временна закрила (каквато е предоставена на майката на И. С. Д.) имат право на социално подпомагане.

От друга страна е безспорно установено, че бащата на детето е с българско гражданство.

В чл. 3 от ЗСПД законодателят е установил кръга на лицата, които имат право на семейни помощи за деца, а именно: 1. бременните жени - български граждани; 2. семействата на българските граждани - за децата, които отглеждат в страната; 3. семействата, в които единият от родителите е български гражданин - за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; 4. семействата на роднини, близки или приемни семейства - за децата, настанени по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето; 5. бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Конкретният случай не попада в нито една от изброените от ЗСПД хипотези. Въпреки това съдът намира, че семейството на детето И. С. Д. има право на еднократна помощ по чл. 10б, ал. 1 от закона. Ограничението, въведено с разпоредбата на чл. 3, т. 3 от ЗСПД, не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 1 и т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето (ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991г.), защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

В чл. 27, т. 1 от Конвенцията за правата на детето е предвидено, че държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а в т. 3, че държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия, в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ, програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Безспорно Конвенцията обхваща правото на образование като социално право.

Обжалваният акт противоречи и на разпоредби от правото на ЕС.

Според чл. 13, § 2 от Директива 2001/55/ЕО на Съвета от 20 юли 2001г. относно минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица, държавите членки създават разпоредби за предоставяне на помощи от "Социални грижи" на лицата, ползващи се с временна закрила. Такива разпоредби в българското законодателство се съдържат именно в ЗУБ. Според § 1а от ПЗР на ЗУБ, този закон въвежда разпоредбите на Директива 2001/55/ЕО на Съвета за минималните стандарти за предоставяне на временна закрила в случай на масово навлизане на разселени лица и за мерките за поддържане на баланса между държавите членки в полагането на усилия за прием на такива лица и понасяне на последиците от този прием.

Постановяването на отказ за изплащане на еднократна помощ по чл. 10б, ал. 1 от ЗСПД, с аргумент за липса на българско гражданство на детето, противоречи на посочените нормативни актове, като и на целта на закона.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Заповед № ЗСПД/Д-РВ/19797/02.09.2024г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – П. следва да бъде отменена, а преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по Заявление-декларация № ЗСПД/Д-РВ/19797/27.08.2024г., с

което на основание чл. 106 от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас.

На основание чл. 174 от АПК следва да бъде определен срок за издаване на административен акт.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподателя следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендирант се разноски в размер на 10 лв.- за държавна такса в полза на жалбоподателя, като са налични и доказателства за извършването им, ето защо в тази част претенцията следва да бъде уважена. На следващо място се претендира адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата, като се твърди, че по отношение на жалбоподателя е осъществена безплатна правна помощ, за същото в списъка за разноски се прави искане за заплащане на 400 лв. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие между С. П. Д. и адв. Я. К. /л.11/ е, че правната помощ е осъществена безвъзмездно на основание чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Според разпоредбата на чл. 38, ал.2 от ЗА „В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати“. Доколкото материалния интерес по делото е до 1000лв. е приложим чл.8, ал.1 вр. с чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 2004г., според който адвокатското възнаграждение следва да се определи в размер на 400лв. Ето защо, искането за заплащане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗА следва да бъде уважено и на адв. Я. М. К. следва да се заплати от ответника адвокатското възнаграждение в размер на 400лв.

Мотивиран от горното, Административен съд – София-град, 79 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗСПД/Д-РВ/19797/02.09.2024г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – П..

ИЗПРАЩА преписката на директора на дирекция "Социално подпомагане" П. за ново произнасяне по Заявление –декларация № ЗСПД/Д-РВ/19797/27.08.2024г., с което на основание чл. 106 от ЗСПД е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас, като към същата е приложена служебна бележка от ПГАСГ „Арх. К. П.“- П., от която е видно, че И. С. Д. е записана като ученик в осми клас за учебната 2024/2025г.

ОПРЕДЕЛЯ, на основание чл. 174 от АПК, 14-дневен срок за издаване на административен акт, след получаване на настоящото решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – П. да заплати на С. П. Д., ЕГН: [ЕГН] сумата от 10 /десет/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – П. да заплати на адв. Я. М. К. от САК с личен №[ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца.

